

je odredil, da morajo Poljaki priti vsako leto na dan druge delitve v Varšavo, se poklanjat ruskemu poslaniku kot varuhu poljske države. Huje seveda ni mogel razžaliti domoljubov poljskih z nobeno drugo naredbo. Grozno težko je prenašal poljski narod tako poniževanje, toda pomoči ni mogel pričakovati od nikoder razen od samega sebe.

Narodna stranka vendar ni obupala, četudi je bila država oslabljena in pravice narodne poteptane. Seveda je bilo težko začeti boj za svobodo, kajti general Igelström je hudo pazil na vsaki korak domoljubnih Poljakov. Vkljub temu se je osnovalo na Poljskem do 700 tajnih društev z 20.000 članovi. Na čelu te velike zaroče je bil Tadej Kosciuško, ki je živel takrat v Draždanih na Nemškem, kamor se je bil preselil po drugi delitvi Poljske s svojimi prijatelji. V tem domoljubnem podjetju sta ga podpirala posebno Potocki in Malahovski. Pomoči je iskal Kosciuško za svoj narod povsod, celo v Parizu in Carigradu; vendar pa se je oslanjal največ na lastno moč svojega naroda. Njegov sodrug Zajonček je šel po njegovem svetu celo na Poljsko nagovarjat vojsko za zvezo. Tudi kralja so hoteli pridobiti za svojo osnovo, ali zastonj; kralj je s svojim ponašanjem še pospešil vstanek. Opozoril je namreč Ruse, da se snuje neka zarota proti njim; tedaj so le-ti od njega zahtevali, da razpusti poljsko vojsko, češ, da se ne zedini z uporniki.

(Dalje in konec prihodnjič.)

Na plesu.

Io vitkih se giblje in ziblje teles
 Pred mano v dvorani prostorni!
 Veselje plesalcem žari iz očés,
 Rdé se obrazi jim zorni.
 Še jedva spočiti, vrté se že spet
 V nesmiselni sladki omami;
 Ko v šumno to gnečo upiram pogled,
 Zasméh okrog usten igrá mi.
 In vendar i mene zavedli v ta šum
 Glasovi godál so veseli:
 Če hladni razsojal nam vedno razum,
 Kakó bi na svetu živeli? . . .

* * *

3